

Arrest

nr. 51 545 van 24 november 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 22 september 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 13 juli 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die loco advocaat T. DE KEUKELAERE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Liberiaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Volgens de verklaringen van de verzoekende partij komt zij het Rijk binnen op 31 augustus 2008 en verklaart ze zich op 1 september 2008 vluchteling. Op 31 juli 2009 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij de verzoekende partij zowel de vluchtelingen-status als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Op 4 september 2009 stelt de verzoekende partij tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad weigert verzoekster zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest van 29 oktober 2009 met nummer 33 375.

Op 7 december 2009 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij.

Op 11 december 2009 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in. Op 20 januari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 23 maart 2010 met nummer 40 615 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring.

Op 14 december 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 14 juni 2010 dient de verzoekende partij een aanvulling bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in.

Op 13 juli 2010 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.12.2009 werd ingediend in de gemeente ROESELARE door :

(P., M. A.) (...)

+ kind (minderjarig) (P., M. A.) (...)

nationaliteit: Liberia

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

De aanvraag is vergezeld van een bijlage 26 en een attest van immatriculatie. Deze documenten kunnen door onze diensten niet worden aanvaard als zijnde identiteitsdocumenten in het kader van deze aanvraag om machtiging tot verblijf. Er dient opgemerkt te worden dat deze documenten op basis van de door hun verstrekte identiteitsgegevens worden opgesteld. De omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) stelt bovendien dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.

De advocaat beweert in het verzoekschrift dat verzoekster een tweede asielaanvraag indiende waarvan de procedure nog lopende was op datum van indiening van onderhavig verzoekschrift. Deze asielaanvraag werd echter afgesloten met de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken ‘Weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag’ op 20.01.2010. De administratie is verplicht om over te gaan tot een beslissing rekening houdende met alle relevante elementen waarover zij op dat ogenblik beschikt. Aangezien wij vaststellen dat de asielprocedure van betrokkene thans is afgelopen, kan zij zich niet meer beroepen op een documentaire vrijstelling, zoals voorzien in artikel 9bis§1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006. Bovendien stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest nr. 26.814 d.d. 30.04.2010 het volgende: “het komt in de eerste

plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren".

Tot slot kan vastgesteld worden dat er geen rechtvaardiging aanbracht is voor de afwezigheid van een identiteitsdocument (zoals begrepen in de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b)).

Derhalve is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag niet vervuld.

Bijgevolg dient betrokkene dringend gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, haar rechtstreeks ter kennis gebracht door Dienst Vreemdelingenzaken op 20.01.2010."

Op 16 augustus 2010 vraagt de verzoekende partij de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het beginsel van behoorlijk bestuur en het vertrouwensbeginsel.

2.1.1. De verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel schendt aangezien de verwerende partij de bestreden beslissing genomen heeft terwijl ze reeds in het bezit was van een kopie van het internationaal paspoort van de verzoekende partij. De verzoekende partij wijst erop dat ze haar paspoort naar aanleiding van haar aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan de stad Gent overgelegd had. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

"a) De bestreden beslissing schendt het redelijkheidsbeginsel en beginsel van behoorlijk bestuur aangezien verweester de bestreden beslissing heeft genomen terwijl zij reeds in het bezit was van een kopie van het internationaal paspoort van verzoekster.

Verzoekster heeft naar aanleiding van haar aanvraag tot wettelijke samenwoning aan de Stad Gent haar geldig internationaal paspoort (stuk 7) overgelegd.

Het internationaal paspoort werd andermaal overgelegd toen verzoekster haar aanvraag tot gezinshereniging indiende.

Het was telkens de Ambtenaar van de Stad Gent die een kopie van het internationaal paspoort heeft genomen.

In het kader van de asielprocedure werd aan verzoekster een attest van immatriculatie model A uitgereikt (stuk 6). Na het einde van de asielprocedure werd het verblijfsdocument ingetrokken. Vervolgens werd haar door verweester een attest van immatriculatie model A (geldigheidsduur 3 maanden) uitgereikt.

Op beide attesten staat de naam van verzoekster vermeld. Boven haar naam staan daarentegen de woorden "verklaart te heten" niet vermeld wat aantoonde dat verweester zekerheid had over de ware identiteitsgegevens door het overleggen van het geldig internationaal paspoort. Immers zal verweester bij onzekerheid omtrent de ware identiteit van de vreemdeling steeds de geijkte woorden "verklaart te heten" op de verblijfsvergunning vermelden.

Het basisuitgangspunt bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag is steeds dat naar de doelstelling van de voorwaarde moet worden gekeken en dus moet geoordeeld worden of de identiteit al dan niet met zekerheid kan worden vastgesteld.

Zo werd reeds geoordeeld dat een kopie van de identiteitskaart die zich in het administratief dossier bevond als bijlage aan een politieverhoor voldoende is, zodat de identiteit niet onzeker is en de beslissing tot onontvankelijkheid onredelijk is (RvV 10 december 2007, 4.623).

Het feit dat het internationaal paspoort en de identiteitskaart gevoegd waren bij een eerdere aankomstverklaring doch niet bij de latere aanvraag op grond van artikel 9bis Vw, doet eveneens besluiten dat niet ontkend kan worden dat DVZ in kennis was van deze documenten en zich niet kan beperken tot het

opzij zetten ervan zonder uit te leggen om welke redenen de identiteit als onzeker zou moeten aanzien worden (RvV 5 augustus 2009, 30.293).

De Raad heeft in het verleden reeds beslist dat een BIVR of attest van immatriculatie welke werd gevoegd bij de regularisatieaanvraag kan worden aanvaard ter vergelijking met de aanwezige documenten in het administratief dossier (RvV 28 mei 2009, 28.074, RvV 9 juli 2009, 29.762).

Aangezien de aanwezigheid van (1) een kopie van het internationaal paspoort in het administratief dossier van verzoekster en (2) een kopie van het attest van immatriculatie alsook de bijlage 26 bis in het regularisatiedossier, kon verweerster controleren dat de verzoekster steeds haar ware identiteit heeft meegedeeld.

Verweerster heeft derhalve ten onrechte besloten tot onontvankelijkheid van de regularisatieaanvraag.

b) De bestreden beslissing dd. 13.07.10 werd op 07.09.10 aan verzoekster betekend. Op 16.08.10, dus nadat de bestreden beslissing werd genomen werd aan verzoekster een attest van immatriculatie model A uitgereikt.

Het uitreiken van een voorlopige verblijfsvergunning nadat een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten (maar alvorens dit bevel werd betekend) doet het eerdere bevel teniet. Immers mag verzoekster er van uit gaan dat meest recente beslissing van verweerster de enige uitvoerbare is. Minstens is de handelswijze van verweerster hoogst verwarrend en schendt zij hiermee het beginsel van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel. Het middel is gegrond."

2.1.2. Vooreerst geeft de verwerende partij een theoretische uiteenzetting omtrent de bevoegdheid van de Raad en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij herhaalt de motieven van de bestreden beslissing en benadrukt dat hierin uitdrukkelijk werd gemotiveerd waarom de voorgelegde bijlage 26 en het attest van immatriculatie niet kunnen aanvaard worden als een identiteitsdocument. De verwerende partij meent dat de verzoekende partij niet ernstig kan voorhouden dat het attest van immatriculatie, opgesteld naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag, de vereiste zekerheid biedt omtrent haar identiteit. De verwerende partij benadrukt dat de identiteitsstukken dienen gevoegd te worden bij de aanvraag en er op heden niet dienstig kan verwezen worden naar het dossier van de verzoekende partij bij de gemachtigde of haar aanvraag tot wettelijke samenwoning bij de stad Gent. De verwerende partij benadrukt dat de verzoekende partij niet voldoet aan artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet.

2.1.3. Vooreerst wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat hij niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag om machtiging tot verblijf als niet ontvankelijk afgewezen omdat deze niet vergezeld gingen van een afschrift van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of van de nationale identiteitskaart, hetzij van de motivering die toelaat de verzoekende partij vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

- De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op: de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst."

Uit voormeld artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet volgt aldus dat de vreemdeling over een identiteitsdocument dient te beschikken om een machtiging tot verblijf te kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Het tweede lid van dezelfde paragraaf bepaalt de gevallen waarin de voorwaarde betreffende het beschikken over een identiteitsdocument niet van toepassing is.

De bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die een vreemdeling in buitengewone omstandigheden kan indienen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen twee situaties onderscheiden te worden waarin het voorleggen van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 (nieuw) van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoonst dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p. 33).

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

1° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in een van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is;

2° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen.

De bewijslast, voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in een van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat ze identiteitsdocumenten, met name haar internationaal paspoort, aan de verwerende partij overgemaakt heeft.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing, met name op 14 juni 2010 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet overgemaakt heeft aan de burgemeester van de stad Gent. In haar brief van 14 juni 2010 vermeldde de verzoekende partij uitdrukkelijk *"Gelieve aan het regularisatiedossier van verzoekster volgende stukken hier in bijlage toe te voegen."* Daarenboven bevatte dit schrijven hetzelfde OV-nummer als de aanvraag van 14 december 2009 en werd het door de verwerende partij aan het administratief dossier van de verzoekende partij gevoegd. Dit schrijven van 14 juni 2009 bevatte een kopie van een internationaal paspoort. In de nota met opmerkingen wordt dit overigens door de verwerende partij niet betwist. In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij enkel dat *"de identiteitstukken dienen gevoegd te worden bij de aanvraag en er op heden niet dienstig kan verwezen worden naar het dossier van verzoekster bij de gemachtigde of haar aanvraag tot wettelijke samenwoning bij de Gemeente Gent."*

De Raad wijst erop dat noch de redactie van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet noch de memorie van toelichting bij dit wetsartikel het algemene principe uitsluit dat het bestuur op het ogenblik dat het een beslissing treft dient rekening te houden met alle elementen waarover het op dat moment beschikt. Waar artikel 9bis, §1, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft"* is het zo dat het de gemachtigde van de staatssecretaris is die finaal beslist of de aanvraag gepaard gaat met buitengewone omstandigheden en of de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt. Er dient te worden gesteld dat uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van

de Vreemdelingenwet blijkt dat het de bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn identiteit “aantoont” (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 12*). De wetgever heeft duidelijk aangegeven dat “*een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is*” en dat bij gebreke aan een dergelijk document de identiteit onzeker is en bijgevolg de aanvraag om machtiging tot verblijf “*niet anders dan onontvankelijk (kan) verklaard worden*” (*Parl.St., Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33*). Om na te gaan of de identiteit van een aanvrager van een verblijfsmachtiging zeker is, sluit de redactie van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en zijn memorie van toelichting niet uit dat de verwerende partij zich hiervoor dient te plaatsen op het ogenblik dat zij de bestreden beslissing treft.

Uit de parlementaire voorbereiding blijkt bijgevolg dat een identiteitsdocument dient te worden overgemaakt in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf teneinde zekerheid te verkrijgen omtrent de identiteit van de aanvrager, zonder dat hierbij de uitdrukkelijke vereiste wordt gesteld dat dit document bij de inleidende aanvraag zelf zou moeten worden gevoegd. Noch uit de wettekst, noch uit de memorie van toelichting bij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan afgeleid worden dat het uitgesloten zou zijn om, vooraleer het bestuur een beslissing nam, een ontbrekend document nog toe te voegen aan een reeds ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf.

Zoals hierboven uiteengezet werd maakte de verzoekende partij op 14 juni 2010, vooraleer een beslissing werd genomen betreffende de door haar ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf, een kopie van haar paspoort over. De verwerende partij beschikte derhalve, op het ogenblik dat zij zich uitsprak over de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf, over een door de verzoekende partij overgemaakt identiteitsdocument, waardoor zij in de mogelijkheid was om zekerheid te verkrijgen omtrent de identiteit van de aanvrager. Hiermee is voldaan aan de doelstelling die de wetgever heeft vooropgesteld. De Raad wijst er verder op dat de door de verzoekende partij overgemaakte kopie van een paspoort dient te worden beschouwd als een aanvulling op de reeds hangende aanvraag om machtiging tot verblijf en derhalve als een integraal onderdeel van deze aanvraag. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij in haar brief van 14 juni 2010 uitdrukkelijk vermeldde dat de bijkomende stukken aan haar regularisatieaanvraag dienden gevoegd te worden.

Gelet op het voormelde komt het de Raad kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing stelt “*De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.*” De verzoekende partij maakt in casu de schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk. Dit onderdeel van het middel is gegrond.

Aangezien een onderdeel van een aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige middelen, noch van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 13 juli 2010, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend en tien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN